

HOT NEWS

Zondag 21 september
The Adrian Cox Quartet
zie pagina 17

Zondag 12 oktober
Hot Swing & Boogie All Stars
zie pagina 18

Zondag 12 oktober
The Old Fashioners Reunion Band
zie pagina 19

21 Kid Ory

29 Jacintha sprak met
Foppe Kooistra

Jaargang 21, nummer 3 augustus 2014

Vindt u alles ook zo snel gaan? Het lijkt wel of het dagelijkse leven de turbo erop heeft gezet, al is mijn perceptie van het begrip tijd ook niet meer wat het geweest is; zal wel met de leeftijd te maken hebben. Voor mijn gevoel waren bijvoorbeeld de zomers vroeger altijd zonnig en loom. Statistisch gezien klopt daar natuurlijk niks van, maar wat kan het schelen!

Zo'n speciaal gevoel heb ik ook als ik terugdenk aan al die jaren Enkhuizer Jazzfestival. Stelt u zich het volgende eens voor. Een zonovergoten dag, het hele centrum in de ban van muziek, volle terrassen. Aan een van de hoge tafels staat een ouder koppel. De man, die de jaren des onderscheids al ruimschoots heeft bereikt, strijkt over zijn van links naar rechts vastgeplakte haar. Hij lacht naar zijn vrouw, die met een vergenoegde blik om zich heen kijkt. Als de band begint te spelen, slaat hij zijn arm om haar middel en ze dansen. Haar wijde rok wipt vrolijk op en neer en zijn haarlok doet hetzelfde. Ze genieten – van de muziek, van het weer, van elkaar.

Naast mij staat een in het zwart geklede man. U kent het type vast wel: ijzerwerk op, in en aan het gezicht en oren met doorkijkjes. Hij is alleen en voor mijn gevoel is hij op het verkeerde feestje beland. Als ik hem vraag wat hij van de muziek vindt, laat hij me weten dat hij het helemaal niks vindt en dat ik die muziek kan steken op een plek waar ik doorgaans op zit. Hij loopt weg. Mijn vrienden vragen waarom ik zo hard moet lachen. Het koppel is uitgedanst en neemt een ijskoud biertje. Deze dag en deze twee zo van elkaar verschillende situaties vertegenwoordigen voor mij het ultieme Enkhuizer Jazzfestivalgevoel.

Ongetwijfeld heeft u ook zo uw herinneringen aan het festival. Wij – de redactie – zouden het fantastisch vinden wanneer u deze herinneringen met ons wilt delen. Beschrijf uw ultieme jazzfestivalgevoel (een verhaaltje is goed, maar een mooie zin voldoet ook) en mail ons: nelannet@hotmail.com. In een van de volgende uitgaven van de Hot News komen we erop terug!

Nelleke van den Anker

COLOFON

Sgt. Pepper's Hot News, clubblad van de Sgt. Pepper's Jazz-Club, Enkhuizen, verschijnt 4 x per jaar.

Jaardonatie jazzclub, inclusief Hot News: € 17,- per jaar; inwonend gezinslid € 8,- per jaar. Opzeggen voor 1 november van het lopende kalenderjaar; na die datum geldt een stilzwijgende verlenging voor het volgende jaar. (Voor een (echt)paar € 25,-). Wilt u alleen ons clubblad ontvangen, dan kan dat door overmaking van € 11,- per jaar op NL25INGB0007320354 t.n.v. Sgt. Pepper's Jazz-Club, o.v.v. "clubblad". Entreprijzen donateurs: € 6,-, niet-donateurs: € 12,-.

Sgt. Pepper's Hot News

Redactie:

Jacintha Floris (hoofdredacteur)
Wim Keller
Aart Lub
Lies Turksma
Nelleke van den Anker

Ereleden bestuur: Harry Jans,
Jan Jaap Kroeb, Frank Sprong.

Medewerkers van verdienste:

Helma Mol, Jaap Robijn,
Ad Schager, Dick Turksma
(hoofdredacteur en
vormgever Hot News).

Informatie muziek/bands/reserveren kaarten:

0228 - 31 47 91

Financiën donateurs, sponsors en adverteerders:

06 - 27 82 39 29

Sgt. Pepper's Jazz-Club

Bestuur:

Sam Verbeek	voorzitter,
	muzikale contacten
Gerrit Piso	bestuurslid en pr
René Slagers	secretaris
Kees Knijnenburg	penningmeester

**Niets uit dit blad mag worden overgenomen
zonder schriftelijke toestemming van de redactie.**

Correspondentie-adres

Sgt. Pepper's Jazz-Club:

Zuider Havendijk 60
1601 JD Enkhuizen
E-mail: info@sgtpeppersjazzclub.nl
Website: www.sgtpeppersjazzclub.nl

Correspondentie-adres

Redactie Sgt. Pepper's Hot News
Tallingshof 8 1602 NX Enkhuizen

Opmaak en dtp:

Jurie de Boer

Druk:

Harry Posthumus

Skroiverai van het bestuur

Bij de voorbereidingen van dit blad is de zomer net aangevangen en hebben we al enkele heerlijke dagen achter de rug. En als u het blad ontvangt is de zomer van 2014 al weer aardig op haar retour. Dat betekent dus de tweede helft van het programma van de club. En dat is niet mis. De eerstvolgende twee maandconcerten kunt u uitgebreid lezen in deze Hot News. De namen van verder geboekte bands dit jaar zijn: 21 september Adrian Cox Quartet (GB); 12 oktober The Hot Swing & Boogie All Stars (USA) en 40 Years Anniversary The Old Fashioners Reunion Band; 30 november Revivalists en last but not least op 21 december The Echoes of Nawlins feat. Thomas L'Étienne (DID/Fr).

Kaartvoorverkoop: The Hot Swing & Boogie All Stars en 40 Years The Old Fashioners. Tijdens de clubmiddag van 12 oktober een waar spektakel: The Hot Swing & Boogie All Stars met -uit Amerika- pianoprofessor Carl Sonny Leyland en daarna het optreden van The Old Fashioners Reunion Band; zie verder in dit blad. Het clubbestuur voorziet een grote toeloop voor dit dubbelconcert en de eerste kaartbestellingen rollen momenteel al binnen. Wilt u erbij zijn, bestel dan uw kaarten (€ 6,= donateur, € 12,= niet-donateur), door het bedrag over te maken voor uw benodigde aantal, voorzien van uw naam en adres. Na betaling liggen uw kaarten klaar bij de kassa van de club op zondag 12 oktober. U kunt uw betaling overmaken op Iban nr. NL25INGB0007320354.

When I leave the world behind...

We ontvingen het trieste bericht dat Phil Mason op 74-jarige leeftijd, 9 juni j.l. in Rothesay, Isle of Bute, was overleden. Phil was al geruime tijd ziek en enkele jaren terug verliet hij de jazzscene. Phil werd geboren op 10 april 1940, in Londen. Hij speelde, na zijn studie Moderne Talen, kornet en was de grondlegger van het Isle of Bute Jazz Festival in Schotland. Ik kwam Phil voor het eerst tegen op ons jazzfestival in 1976. Hij maakte sinds 1970 deel uit van de Max Collie Rhythm Aces. In 1992 verliet hij deze band en maakte de keuze om een eigen band op te richten: Phil Mason's New Orleans All Stars met zangeres Christine Tyrrell. De band werd een groot succes, draaide ruim 160 optredens per jaar en heeft talloze malen Enkhuizen aangedaan op het jazzfestival, onze club en niet te vergeten tijdens het 20-jarig bestaan van The Old Fashioners in 1994. Phil was een bijzonder goede- en echte leadblazer, die veel gevoel in zijn muziek legde. Phil wordt overleefd door zijn eerste vrouw Kate en hun kinderen Neil en Eleanor, door zijn tweede -huidige- echtgenote Hanne, hun zonen Joachim, Gregory, Keiron en Romilly en zijn tien kleinkinderen. Rest in peace Phil en dank je wel voor je mooie muziek! Wij wensen de familie veel sterkte met dit verlies.

Mississippi Stompers

In jaargang 16, nr. 2 van dit blad (2009) heeft u een verslag van Aart kunnen lezen over de Mississippi Stompers, een van de eerste jazzbands in Enkhuizen, namelijk van 1959-1962. Dat de heren destijds al het belang van PR in de smiezen hadden blijkt uit hun bijgaande publiciteitsfoto. Op de foto zijn te ontwaren: Jan Jaap Kroeb klarinet, Dick Degeling trombone en Ruud Peerdeman op trompet. Kent u de anderen? Stuur uw antwoord naar: sam.verbeek@quicknet.nl.

Jazzfestival Enkhuizen 2014

De 41ste editie van het 'Henkuzer' Jazzfestival ligt weer achter ons en wat was het een geweldig feest. Dit jaar waren de weergoden ons terwille. Zaterdag overdag was zonovergoten met een heerlijke temperatuur, swingende bands en genietende mensen. De concerten in de hall werden goed bezocht. Volgend jaar? Jazeker en wel van 4 tot en met 7 juni 2015.

Nieuws van Joppe de Vree

Joppe, bassist van Gumbo Jumbo en Vezpa, is drukdoende samen met Toon Oomen met het organiseren van een feest in Amsterdam: het New Orleans Festival Jardin du Gumbo op 24 augustus 2014. De volgende artiesten zijn al confirmed: Blue Grass Boogie Man (zie http://www.youtube.com/watch?v=_VmrwGWkQGQ) en DJ Ventilator (zie <http://www.djventilator.nl/amsterdam/dj.html>). Het feest is van 17.00 – 01.00 uur. Voor informatie, zie <http://www.tolhuis-tuin.nl/handige-info>.

Oriental-trombonist Barry Woestenburger stopt

Via bandleider Bram van de Oriental Jazzband ontving ik het bericht dat trombonist Barry stopt bij de band. De band is op zoek naar een vervanger en zal meer op projectmatige wijze toewerken naar een optreden.

Jazzclub Rijen is voorbij...

Zondag 16 maart j.l. verzorgde de Stichting Jazz in Rijen een swingend jazzconcert met een spetterend optreden door The Freetime Old Dixie Jassband. Het was tevens het laatste concert dat door de Stichting Jazz in Rijen werd georganiseerd. Door omstandigheden zag het bestuur van de Stichting zich genooddacht met haar activiteiten te stoppen. Wel zullen - in de toekomst - de café's't Rijens Vat en de Heeren van Rijen vier maal per jaar een Jazzconcert gaan organiseren.

When I leave the world behind...

Wie kent haar niet, Adrie van Zijl. Ook wel door vele jazzmuzikanten bestempeld als 'oma'. Zij overleed op 86-jarige leeftijd. Adrie was een vaste bezoeker van de club, het festival en natuurlijk niet te vergeten de Freetime, de band waar zij haar hart aan had verpand. Groot was haar verdriet, toen, enkele jaren eerder, haar man Jan overleed. Wij wensen de familie veel sterkte met het verlies. Bijgaand een foto van Adrie en haar man Jan tijdens een van de afterparty's van het Jazzfestival enkele jaren terug. We zullen haar missen.

Sgt. Pepper's Goldcard

Dit is een geslaagd succes en ik kan u aanraden om ook over te stappen. Naast de korting heeft u geen wachttijden meer bij de kassa, geen gewissel en gedoe met geld. Alleen even uw Goldcard laten zien. Heeft u interesse om over te stappen, neem dan contact op met het bestuur.

De Sgt. Pepper's Jazz-Clubmiddag wordt mede mogelijk gemaakt door:

Accountantskantoor Woestenburger
DzSoft (database advice)
De Wit Beeld, Geluid & Witgoed

Expertise Buro R.C. Schuijt BV
Hr. Scholten, Hoorn

Onze dank gaat uit naar deze bedrijven!

Overigens, bent u de trotse bezitter van een Goldcard en bezoekt u de club, laat u deze dan even zien bij de kassa. Bent u blij, zijn wij gerustgesteld en hoeven niet achter u aan te lopen.

Enkhuizer Jazz Archief

Heeft u nog jazzspullen uit het verleden, met name over de jaren 1974-1978, knipsels, foto's, video- of filmbeelden of andere hebbedingetjes die u wilt 'storten' in ons Enkhuizer Jazz Archief, neemt u dan contact op met ondergetekende, telefoon 0228-314791.

Spelregels bij het jaarlijkse donateursbedrag

Opzeggen vóór 1 november van het lopende kalenderjaar, anders volgt stilzwijgende verlenging. Dit geldt zowel voor de donateurs die per nota betalen, alsmede die een machtiging hebben getekend. Zegt u na die datum op, dan maken wij onnodig kosten, die wij aan u moeten doorberekenen. Heeft u een machtiging ondertekend, waarvoor dank, dan machtigt u tot wederopzegging Sgt. Pepper's Jazz-Club om van uw bank- of girorekening de jaarlijks verschuldigde bijdrage af te schrijven. Indien u het niet eens bent met de afschrijving, dan heeft u het recht het bedrag binnen 30 dagen zonder opgave van een reden ongedaan te maken. Dat u het weet.

Jazz op de Radio Enkhuizen

Voor het geval u het nog steeds niet weet, elke dinsdagavond presenteert 'onze' Wim Keller, van 19.00 – 21.00 uur, een fantastisch jazzprogramma op de lokale radio getiteld 'We call it music, Jazzmusic'. Naast steengoede muziek zit het programma boordevol info over de jazz in Enkhuizen. U kunt het programma ontvangen via de kabel (96,5 Mhz) en via de ether, dus met een ouderwetse antenne (107,1Mhz). Mocht u niet op de kabel zitten, dan wel buiten de bereikbaarheid via de ether zijn, is er nog geen man overboord: via internet kunt u de live-opname en het programma op dinsdagavond rechtstreeks beluisteren. Klik naar www.radioenkhuizen.nl en klik daarna op het menu LIVE. Waar u ook bent op deez' aardkloot: veel luisterplezier.

Sam Verbeek

De Jazzclubs

Wilt u weten wat er in een jazzclub te doen is? Typ het adres dan in de adresbalk van uw internet browser. Druk op de enter-toets en u weet het.

Jazzclub Assen

www.jazzclubassen.nl

Champ 'Aubert Jazzclub Driebergen

www.champaubert.nl

Charlestown Jazzclub Nijmegen

www.everyoneweb.com/charlestown

Eindhovense Jazzclub OSJE

www.osje.dse.nl

Haagse Jazzclub

www.haagsejazzclub.nl

Jazz at the Rhine Town Club, Wageningen

www.jazzclubwageningen.nl

Jazzclub Jazz Hall '72 Gorinchem

www.jazzhall72.nl

Mardi Gras Jazzclub Oss

www.jazzoss.nl

Meerjazz

www.meerjazz.nl

Noord-Nederlands Jazzgilde

www.nnjg.nl

Oude Stijl Jazzclub Zuid Limburg

www.oudestijljazzclub.nl

Jazzclub Tiel

www.stichtingjazzpromotiontiel.nl

Storyville Jazzclub Arnhem

www.storyville-jazzclub.nl

The Swinging Carrots Dongen

www.theswingingcarrots.nl

Triangle Jazzclub

Info: 055-3559129

Jazz-Sociëteit Zutphen

www.jazzclubzutphen.nl

Even terugkijken

The Charlestown Jazzband, 16 maart 2014

Foto: Cor Dekker

standaardnummers, of te wel, uitgekauwde sets. Maar bandleider Eric Beijnvoot garandeerde dat er geen verschil zou komen in de muziek én kwaliteit. En zo geschiedde. Voor een goed gevulde zaal kreeg deze Nijmeegse jazzband de handen van de bezoekers goed op elkaar. Niet vast aan een bepaalde stijl, maar is wat dat betreft all-round. Anders gezegd, net zo gemakkelijk nummers van Louis Armstrong als stukken van Louis Prima en muziek van Fats Domino. De band boeide de gehele middag en hield het publiek goed vast. Samengevat, weer een optreden bij Sgt. Pepper's Jazz-Club met een gouden randje!

Sam Verbeek

Andors Jazz Band, 13 april 2014

Foto: Cor Dekker

verassing, want zulke uitgelezen arrangementen hoor je toch maar zelden in onze jazzclub. Het werd al snel duidelijk, het orkest had zich gespecialiseerd in de muziek van orkesten als Duke Ellington en Fletcher Henderson, met uitzwaaiers naar de hot dance muziek van de jaren twintig van de vorige eeuw. Het uitgekende arrangeerwerk, waarin door de frontsectie regelmatig gedubbeld werd op drie saxen of klarinetten, wat een fantastische klankkleur opleverde. Lead blazer Ad Houtepen nam vanaf het begin ook het vocale gebeuren voor zijn rekening, maar

Klokslag 2 uur begon de combinatie Andors Jazz Band, bestaande uit zes heren en twee dames, echter zonder Andor Lukacs, met het optreden in het Peperhuis. Na de oprichting in 1978 met Andor Lukacs op de piano heeft het orkest een naam veroverd op het gebied van zwarte jazz en hot dance. Helaas moest Andor stoppen met spelen, maar zijn naam zal altijd verbonden blijven aan het orkest, niet in de laatste plaats omdat zijn zoon David Lukacs, als zijn opvolger en rietblazer, een belangrijke rol speelt. De ongebruikelijke bezetting zorgde al bij het eerste nummer voor een volledige ver-

later hoorden we ook trombonist Victor Bronsgeest een liedje zingen. Verrassend was drummer Dovile Vastakaite, die, bijna onhoorbaar, voortreffelijk begeleidde en perfect de bekkens bespeelde. Ook de trompettiste Ellister van der Molen stond haar 'mannetje' en liet in een aantal hot solo's horen niet voor de heren onder te doen. Aankondiger was banjospeler Johan Lammers, die niet alleen met humor de nummers aan elkaar smoesde, maar ook een voortreffelijke banjo solo weggaf in de stijl van Harry Reeser. Hans Koppes bespeelde de tuba geweldig - en ook af en toe een trekfluitje-, maar bescheiden op de achtergrond. Rietblazer Hans Bosch liet niet alleen binnen het arrangeerwerk horen een uitstekend lezer te zijn maar was ook solistisch een topper. Blijft over: rietblazer David Lukacs; ik had veel over hem gehoord, maar als je op die leeftijd al zo voortreffelijk klarinet kan spelen, dan ben je een belofte voor de toekomst. Kortom een geweldig orkest, goed op elkaar ingespeeld met leuke arrangementen, waar de componisten zich niet voor hoeven te schamen. Verrassend was, dat ze nog een speciale attractie voor ons in petto hadden in de persoon van 'La Sirene', een zangeres die ons liet terugdenken naar het Berlijn van 1930 en een persiflage weggaf van Marlene Dietrich. In de originele outfit van 'der Blauen Engel' zong ze twee nummers: 'Ich bin die fesche Lola' en 'Lili Marlene'. Het was een leuke cabaretse afwisseling op het repertoire van Andors Jazz Band. Het publiek waardeerde het optreden met een staande ovatie en dat maken we ook niet vaak mee in het Peperhuis.

Anekdote: Het zal zo'n vijftig jaar geleden zijn dat ik als beginnende jazzliefhebber regelmatig de zondagavond Jam-Sessions in de toenmalige Blokhut op de Hoogte kadijk in Amsterdam bezocht. Het samengestelde session groepje had Andor Lukacs op de piano en die stond bekend om zijn harde aanslag. Na afloop van de set stond ik toevallig naast Andor om bij tante Alie een pilsje te bestellen en in mijn overmoed verstand van jazzmuziek te hebben zei ik: "Zo, Joe Sullivan" refererend aan de speelstijl van deze Chicago pianist. Vernietigend keek hij mij aan en siste me toe: "Jij hebt zeker nog nooit van Arthur Schut gehoord". Met de staart tussen de benen droop ik af, het was mij inderdaad niet bekend maar later kwam ik er achter, dat de bewuste Arthur Schut een pianist was die met veel jazz/ Hot Dance orkesten opnamen had gemaakt met Red Nichols en consorten. Toen ik na afloop van het optreden van Andors Jazzband in het Peperhuis dit aan zijn zoon David Lukacs vertelde voegde die eraan toe: "Zijn spel lijkt op geen van beiden"!!!!

Helaas heb ik het optreden van de thuisband niet kunnen meemaken, maar na de eerste klanken gehoord te hebben ging ik met een gerust hart weg, de middag kon niet meer stuk.

Wim Keller

Deze muzikanten maakten hun credo meer dan waar: onopvallend opmerkelijk, kortom Lollapalooza! (Lies Turksma).

No PressSure en The Tin Pan Alley Jazzband, 11 mei 2014

Foto: Cor Dekker

ding van Jeroen Woelders speelt bigband No PressSure de sterren van de hemel. Zanger/trompettist Jurie de Boer doet het publiek vermoeden, dat Frank Sinatra optreedt: All of me, Embraceable you, I've got you under my skin..... Het nummer Goody Goody wordt spontaan meegezongen. Tijdens het optreden worden - door diverse muzikanten - prachtige solo's gespeeld. Ik droom bij enkele nummers een beetje weg en denk aan 'mijn' Dick, die de band, tot kort voor zijn overlijden, achter de piano begeleidde. Jeroen dirigeert niet alleen, maar bespeelt ook alle blaasinstrumenten. Recent heeft hij bigband-arrangementen gemaakt voor Nederlandse klas-

Foto: Cor Dekker

toe geassisteerd door zijn dochter - tot circa 18.30 uur hun vertrouwde mooie repertoire: Harlem Bound, What did I do to be so black and blue, New Orleans Shuffle..... Kortom, een meer dan geslaagde middag met twee orkesten, die ogenblikkelijk "ja" zeiden, toen bleek, dat de Forest Jazz Band - helaas door ziekte - verhinderd was.

'Calm after the storm'; tijdens het Songfestival eindigde Nederland op de tweede plaats. 'We' kregen regelmatig douze points. Nou - wat mij betreft, krijgt het weer vandaag zéro points: koud, regen, wind en heel af en toe een waterig zonnetje; kortom herfst in mei! In het volle Peperhuis is het daarentegen gezellig druk en staat een groep enthousiaste muzikanten klaar, om er een mooie middag van te maken.

Onder de beziende leiding van Jeroen Woelders speelt bigband No PressSure de sterren van de hemel. Zanger/trompettist Jurie de Boer doet het publiek vermoeden, dat Frank Sinatra optreedt: All of me, Embraceable you, I've got you under my skin..... Het nummer Goody Goody wordt spontaan meegezongen. Tijdens het optreden worden - door diverse muzikanten - prachtige solo's gespeeld. Ik droom bij enkele nummers een beetje weg en denk aan 'mijn' Dick, die de band, tot kort voor zijn overlijden, achter de piano begeleidde. Jeroen dirigeert niet alleen, maar bespeelt ook alle blaasinstrumenten. Recent heeft hij bigband-arrangementen gemaakt voor Nederlandse klas-

Na twee sets, schuift drummer Sander ook aan bij The Tin Pan Alley Jazzband. Onder leiding van Jan van Deursen spelen Richard van Straten, Hans Doesburg en Danny de Vries - af en

Lies Turksma

Willie Ashman Original Jazzband, 29 juni 2014

Op zondag 29 juni jl. was deze formatie uit de Zaanstreek te gast. De laatste keer dat dit or-

Foto: Cor Dekker

kest in de jazzclub te horen was dateert alweer van februari 2003. Willie Ashman Original Jazzband speelt naar eigen zeggen pretentieloos dixielandmuziek en daar ben ik het mee eens. Volgens het woordenboek betekent pretentieloos: eenvoudig, zonder aanmatiging. Naar mijn mening sluit die omschrijving prima aan bij de muziek van de mannen in de blauwe vestjes (gilletjes).

Het programma was door het bestuur met een uur ingekort vanwege de voetbalwedstrijd van het Nederlands elftal tegen Mexico

(2-1). Wellicht om de spanning voorafgaande aan de 8e finale op het WK in Mexico niet te hoog te laten oplopen speelde de band vanmiddag voornamelijk rustige nummers. Een aantal daarvan stond nog maar kort op het repertoire en dat was ook te horen. De zang was overigens uitstekend verzorgd, met o.a. mooie driestemmige uitvoeringen in het klassieke nummer Margie. Waar Bob Wulffers (trompet) en Henk van Muijen (trombone) af en toe wat moeite hadden met de beheersing van hun instrument, toonde Wim Vreeburg zich een vaardig solist op zowel klarinet als saxofoon, die ook in het ensemblespel zijn mannetje stond. In de achterhoede liet Rob ten Seldam maar weer eens horen een uitstekende banjoiist te zijn, die ook zeer verdienen-lijk kan zingen. De uitgebalanceerde ritmgroep bestond verder uit de altijd betrouwbare bassist Geert van Hoften en de uitstekende ritmische stuwer Louis van der Heiden op drums. Kortom, een ongecompliceerde jazzmiddag als afsluiting van de eerste helft van het clubseizoen.

Aart Lub

**Onze adverteerders maken
de uitgave van Hot News
mogelijk**

Loop er eens binnen

Jazzwalk of Fame: Glenn Miller

Tijdens het laatste jazzfestival werd op zaterdagmiddag 24 mei een tegel onthuld en opgedragen aan de Amerikaanse trombonist en bandleider Glenn Miller. Dit ging niet onopgemerkt voorbij: de tegel werd onthuld door Wim Zweekhorst, bandleider van de Bill Baker's Big Band. Deze band treedt, onder andere, op als Glenn Miller's Army Airforce Band. Niet alleen met muziek, maar ook in volledig aangepaste kleding en lay-out. Voor deze gelegenheid kwam Wim, geheel verkleed als Glenn Miller, naar Enkhuizen om de onthulling voor zijn rekening te nemen. En zo geschiedde.

Army Air Force Band in Nederland

Wat overigens weinig mensen weten, is, dat deze band éénmalig in Nederland heeft gespeeld in Venlo, juli 1945. Dankzij informatie van Wim Zweekhorst en met toestemming van schrijver Eddy Determeyer, wil ik u meenemen naar die tijd en dat concert. Vlak na het optreden keerde

het orkest terug naar Amerika, waar het werd ontbonden. Op hete zomermiddagen kun je op de heide, ten oosten van de stad, tegen de Duitse grens aan, nog de echo's van het gekrijs horen, dat de G.I.'s aanhieven na het laatste koperchorus van 'In The Mood'. 15 juli 1945; zo vroeg als het is, begint het al knap warm te worden. Om niet te zeggen bloedheet. Onbewolkt, geen zuchtje wind. Het weer is die vijftiende juli 1945 niet anders dan zoals het al dagen is geweest. Ook de komende periode zal het weerbeeld niet veranderen, heeft de meteo voorspeld. Dus ideaal vliegweer.

Als horzels

Even nog verder terug in de tijd: in 1944 sprongen de Messerschmitt 410's, met radar uitgeruste jagers, vanaf Fliegerhorst Venlo nog elke nacht als horzels op de Lancasters, die onderweg waren naar Berlijn en Dresden. Die 410's waren kwaai rakkers: die haalden zelfs de Mosquito uit de lucht, de -toen- snelste geallieerde verkenner. Op 15 augustus 1944 was dat allemaal afgelopen. Toen voerden de geallieerden wel zo'n ongenadig bombardement op het

vliegveld uit, dat naderhand alleen de Fieseler Storch er nog kon landen. Maar ja, die had met een beetje wind niet meer dan een meter of twintig nodig. Na de bevrijding van Venlo, 1 maart '45, hadden de Yanks het vliegveld provisorisch gerepareerd, de bomkraters met puin gevuld en met ijzeren matten bekleed. Maar vandaag is het rustig. Dan mengen flarden van een sonoor gefluister zich met het geluid van de vogels en de krekels. Aan de zuidoostelijke horizon danst een stofwolkje in de luchtrillingen. Het wolkje valt uiteen in veertien stipjes, het gefluister gaat over in een dreunend gebrom. Twee minuten later hangen de veertien Marauders, die drie en

een half uur eerder, bij het kriecken van de dag, waren opgestegen, in de aanvliegbaan. Venlo is door de Duitsers tot een van de grootste vliegbases van West-Europa uitgebouwd; de bommenwerpers van de 9th Army Air Force hebben hier dus alle ruimte. Als de kisten naar de lange rij Nissenhutten taxiën en daar een voor een parkeren, blijkt dat de lading van vredelievende aard is. Uit de luiken laten zich de muzikanten, de technici en de staf van de Army Expeditionary Force Band zakken.

Hotels en Hangars

Zeven maanden geleden verdween de orkestleider, majoor Alton Glenn Miller, tijdens een vlucht van Engeland naar Frankrijk boven het Kanaal, of zoals dat heet Missing in Action op 15 december 1944. Sinds die tijd tourt het orkest, aangevoerd door drummer Ray McKinley, rusteloos door West Europa, van de ene bevrijdde stad naar de volgende net veroverde basis. Overal treedt het gevierde orkest op. In geconfisceerde scholen en hotels, in hangars met hun onmogelijke akoestiek of, zoals vandaag, in de openlucht. Aan de rand van de basis ligt de voormalige schietrange. Wanneer de Duitse 410's gehavend waren teruggekeerd, werden ze door de technische dienst weer opgelapt en daarna moesten de kanonnen en mitrailleurs weer worden ingeschoten op die schietrange, een aarden wal.. Maar goed, nu zit het complete personeel van de -nu Amerikaanse- basis op de parallelle aarden wallen. De band heeft plaatsgenomen op een provisorisch podium, op de plek waar vroeger de lorrie met de schietschijf reed. Bij het enige concert dat de Army Air Force Band in Nederland heeft gegeven was zegge en schrijve één Nederlander aanwezig: Sjeng Lamers, geboren en getogen in Venlo in 1920 en nooit meer weggegaan uit die stad. Sjeng: "Wij zijn 1 maart '45 bevrijd door de Amerikanen. Misschien twee of drie weken daarna werd er bij ons thuis gebeld en stond mijn oude leraar Nederlands voor mijn neus, in het uniform van een majoor. Of ik even tijd had om hem binnen te laten. Toen vertelde hij me dat het Amerikaanse leger tolken zocht en hij zegt," ik weet dat jij op school heel goed in talen was. Heb ik aan jou gedacht, heb je daar zin in?" Sjeng vervolgd: "Op het vliegveld hing aangekondigd dat de band kwam spelen, daar hing een aantal posters en ik vind het achteraf jammer, dat ik niet zo'n poster heb meegenomen. Ik had al wel eens van Glenn Miller gehoord, via de BBC of geheime zenders."

Gl's jankten als kinderen

Sjeng: "De akoestiek was daar heel goed, door die gang natuurlijk. Die was uitgegraven, twee parallelle wallen, een zaal zonder dak. De 'Sunrise Serenade', 'Moonlight Serenade' en 'In The Mood', die bekende melodieën werden daar allemaal ten gehore gebracht. Het was een concert zonder strijkers, alleen de big band. Toen 'In The Mood' ophield, heerste er een paar seconden doodse stilte. Daarna brak er een oorverdovend gejuich los, er werd gefloten, er werd gezongen, er werd geschreeuwd, die Gl's gingen helemaal uit hun bol. Dat kan ik me heel goed herinneren, dat was zo'n fantastisch moment! Toen liepen mij ook de rillingen over de rug. Ja joh, het waren allemaal jongens die veel hadden meegemaakt, veel boven Duitsland geweest waren, beschoten waren door de artillerie en de Duitse jagers. Die jongens heb ik zien huilen als kinderen."

Back home

Baritonsaxofonist Mannie Thaler zoekt vloekend en zuchtend een plekje tussen de parachutes, de in-

strumenten, de bagage en de andere muzikanten. Zijn kop is minstens zo heilig als de einder en trilt precies zo. Dat ze nog steeds geen stoeltjes hebben gemonteerd in het bommenruim van die B-26's. En waarom moeten ze nu met z'n allen in zeven Marauders, de helft van gisteren? Shit, noemen ze dit een vliegveld? Back home noemen ze zoiets een rollercoaster. Mannie: "Je had die bitch gisteravond moeten meemaken," gromt hij tegen zijn buurman. "Dochters, jongen, wel zeven of acht, real fine dinners, een leek op Ingrid Bergman, een was precies Doris Day en die anderen konden ook zó naar Hollywood. Maar we mochten alleen maar kijken, man. Gelukkig gaan we binnenkort naar huis, gettin' laid the oldfashioned way," zei hij met een ondeugende knipoog. En met een laatste bonk, waardoor de whisky van gisteravond Mannie weer naar het strottenhoofd bruist, komt de zwaarbeladen bommenwerper los. Op weg naar Amerika, back home.

Met dank aan Eddy Determeyer en Wim "Bill Baker" Zweekhorst.

Sam Verbeek

The Adrian Cox Quartet

Zondag 21 september 2014, 14.00 – 18.00 uur. Het Peperhuis, Wierdijk 18, Enkhuizen.

Bezetting:

Adrian Cox	-alt saxofoon, klarinet, zang
Nils Solberg	-gitaar, zang
George Trebar	-contrabas
Mez Clough	-drums

Na vijftien jaar, met verschillende artiesten, de hele wereld te hebben rond gereisd heeft Adrian Cox recentelijk zijn eigen kwartet gevormd. Het resultaat is een groep getalenteerde muzikanten, die met veel energie een kwalitatieve hoge mix van jazz en swing speelt. Adrian Cox speelt met een drive en passie die vergelijkbaar is met grote namen als Benny Goodman, George Lewis en Julian Edwin 'Cannonball' Adderley. Op internet wordt hij 'Londen's meest charismatische klarinet- / sax speler' genoemd. Jonge muzikanten, zoals Adrian Cox slaan een brug naar een nieuwe generatie jazzliefhebbers, zonder de roots van de jazz uit het oog te verliezen. Dit kan soms een verandering met zich meebrengen in de muziek die ze spelen, maar het belangrijkste is dat deze formaties niet alleen vasthouden aan de jazz van de jaren '50 en '60 van de vorige eeuw, maar ook aan de oorsprong van New Orleans Revivalist Jazz. In principe is jazz 'muziek van het moment', waarbij door de jaren heen steeds andere muzikale keuzes gemaakt zijn, die hebben geleid tot nieuwe stromingen.

Sgt. Pepper's Jazz-Club geeft daarom graag een podium aan nieuwe jonge formaties, zodat Enkhuizen ook in de toekomst verzekerd is van swingende jazzmuziek.

Aart Lub

Hot Swing & Boogie All Stars

Zondag 12 oktober 2014, 14.00 – 18.00 uur. Het Peperhuis, Wierdijk 18, Enkhuizen.

Bezetting:

Carl Sonny Leyland	-piano
Eeco Rijken Rapp	-piano
Alex Milo	-contrabas
Ben Schröder	-drums

Vanmiddag organiseert Sgt. Pepper's Jazz-Club een uniek boogie woogie en swing evenement in het Peperhuis. Voor deze gelegenheid is pianist Carl Sonny Leyland uit Amerika naar Enkhuizen overgekomen, waar hij samen met het trio van pianist Eeco Rijken Rapp zal optreden. Twee piano's en twee top muzikanten die elkaar zullen ondersteunen, uitdagen, inspireren en opzweepen tijdens heerlijke swingende jazzmuziek. Carl Sonny Leyland heeft de boogie in zijn botten. Hij neemt u, tijdens het spelen, mee terug naar het begin van de jaren twintig van de vorige eeuw. Opgegroeid in Southampton (UK) raakte Leyland gefascineerd door het ritme en de klanken van boogie woogie. Geïnspireerd door grote namen als Albert Ammons en Meade Lux Lewis begon Leyland met pianolessen. Binnen enkele jaren werd hij al gevraagd op Europese festivals, waaronder het prestigieuze 'Les Nuits de Jazz et Boogie' in Parijs.

In 1988 emigreerde Leyland naar Amerika waar hij zich vestigde in New Orleans en ging optreden met zijn eigen trio. In de afgelopen jaren heeft Leyland zich ook in andere stijlen ontwikkeld, waaronder New Orleans jazz, ragtime en swing. Daarnaast heeft deze zeer getalenteerde pianist zijn sporen verdiend in de rockabilly scene, waarin hij jaarlijks wordt gevraagd voor optredens in bekende locaties, zoals Viva Las Vegas, waar 'de groten', als Elvis Presley geregeld optreden. Eeco Rijken Rapp is een jong aanstormend talent, die is gefascineerd door de boogie woogie uit de jaren dertig en veertig van de vorige eeuw. Hij studeerde in eerste instantie tien jaar klassieke piano en heeft later les gekregen van de bekende pianist Rob Agerbeek (o.a. Dutch Swing College Band). Eeco is inmiddels afgestudeerd aan de Jazz Academy in Amsterdam en speelt, naast boogie woogie, met dezelfde passie blues-, swing-, stride-(bijv. Fats Waller) en ragtime-nummers. Geïnspireerd door grote namen als Monty Alexander, Oscar Peterson, Earl Hines en Teddy Wilson is zijn talent niet onopgemerkt gebleven en heeft Eeco al tijdens vele jazz- en boogie woogie gelegenheden in Europa gespeeld. Ondersteund door een uitstekend ritme duo belooft dit een optreden te worden dat niet zo vaak voorbij komt in het Peperhuis.

Aart Lub

The Old Fashioners Reunion Band

Zondag 12 oktober 2014, 14.00 - 18.00 uur. Het Peperhuis, Wierdijk 18, Enkhuizen.

Bezetting:

Richard Heeres	- trompet, zang
Jeroen de Graaff	- klarinet, tenorsaxofoon, zang
Sam Verbeek	- trombone, zang
Marcel Degeling	- banjo
José Baars	- contrabas
Siem Briefieffies	- drums

Ja, u leest het goed. De voormalige, op één na oudste, band van Enkhuizen komt weer bij elkaar en wel op uw club. De band is gestopt in zeer goede harmonie en met een geweldig afscheidsconcert tijdens het Enkhuizer Jazzfestival 2010. Maar zin en tijd om weer 'on tour' te gaan wordt er niet meer voor gemaakt. Dat zo af en toe weer muzikaal bij elkaar komen vruchten afwerpt, bleek wel uit het uitstekende optreden, vorig jaar, tijdens de grote reünieavond van het 40ste Jazzfestival Enkhuizen. En dan is één keer per jaar optreden, voorzien van bijbehorende repetities, weer heerlijk.

Formeel dus opgeheven, maar als zij nog hadden bestaan, dan waren The Old Fashioners flink jarig: de band zou in 2014 maar liefst 40 jaar oud zijn.

En wat dat betreft, viert zij dat gewoon met u deze zondag... op de club. Ooit opgericht door kornettist Leo Haemels en uitgegroeid tot een band, die nagenoeg alle Nederlandse jazzclubs en -festivals muzikaal heeft bezocht en met grote regelmaat in het buitenland speelde. Daarnaast produceerde de band een aantal geluidsdragers, waarvan één cd zelfs werd uitgebracht in New Orleans (USA) op het roemruchte GHB-jazzlabel. Ook daarmee hebben The Old Fashioners de jazzstad Enkhuizen op de internationale swingende kaart gezet. Zij evolueerden muzikaal door de jaren heen en naast de trad jazz, kregen de wat ruigere blues- en jump&jive stukken ook een vaste plek in het repertoire. De band ziet er naar uit u weer te gaan ontmoeten! Keep swinging!!!

Sam Verbeek

Kid Ory King of the Creole trombone

zoeker Beide heren lieten zich lovend uit over het optreden van het orkest in zijn geheel en in het bijzonder over de leider, een aller-charmantste, licht gekleurde Creool, die, met zachte stem en veel humor de aankondigingen deed. Zelf had ik nog niet veel met jazzmuziek, ik draaide nog volop mijn Rock & Roll platen op mijn 78 rpm draaitafel (Bill Haley, Little Richard, Fats Domino etc.) totdat de jazz zijn entree maakte en ik plaatjes van de Louis Armstrong Hot Five te pakken kreeg, waarop trombonist Kid Ory meespeelde. Geweldige muziek en - wat ik begreep -, oorspronkelijk met New Orleans muzikanten in Chicago gemaakt. Ook op de opnamen van Jelly Roll Morton met zijn Red Hot Peppers en de Johnny Dodds New Orleans Wanderers speelt Kid Ory een belangrijke rol. Na wat documentatie gekregen te hebben wordt het nog mysterieuzer; Kid Ory zou bij zijn orkest in New Orleans, zo rond 1910, de later beroemde orkestleider Joe 'King' Oliver als kornettist hebben gehad en sterker nog, in 1921 de eerste zwarte jazzplaat gemaakt hebben. Hoogste tijd om eens wat dieper in het turbulente leven van deze unieke figuur te duiken, die ook nog, toen de depressie toesloeg begin jaren dertig, samen met zijn broer tien jaar kippenboer is geweest in Los Angeles. Tien jaar later pakte hij het stokje weer op en begon in de Revival periode van de New Orleans jazz gewoon weer met een succesvolle band te spelen. In de laatste drie nummers van Doctor Jazz Magazine wordt door de Duitse scribent Karl Gert zur Heide ook aandacht besteed aan Kid Ory, met dien verstande, dat het een aaneenschakeling van feiten is geworden, die wel zo ver van het leven van Kid Ory af gaan, dat het als naslagwerk uitstekend te gebruiken is, maar laten wij het bij het leven van 'de Kid' zelf houden.

Kid Ory met zijn eerste orkest in New Orleans (1911)

In 1956 stond in de muziekbladen de aankondiging dat Kid Ory's Creole Jazzband als onderdeel van een Europese tournee, een optreden zou verzorgen in Nederland. Hoeveel concerten er gegeven zijn is mij niet duidelijk, want in die periode is dat volledig aan mij voorbij gegaan, maar volgens goed ingelichte kringen is de band in ieder geval in het Concertgebouw van Amsterdam geweest. Twee getuigen van dat concert heb ik gesproken, de één, de bekende klarinettist Reginald Gruetters (Animal Crackers, Joseph Lam Jazzband, Hot Lips) en een toevallige be-

Jeugd in New Orleans

Edward 'Kid' Ory werd geboren op Kerstdag 1886 in La Place, Louisiana en weinig konden zijn ouders bevroeden, dat hun kerstbundeltje zou uitgroeien tot de beroemdste trombone pionier uit de geschiedenis van de jazz. Natuurlijk, in 1886 was het woord jazz nog volledig onbekend, maar wel werd er al gespeeld op een manier, die later de bakermat zou worden onder de noemer New Orleans jazz. Kid was van Creoolse afkomst, de

Kid Ory Sunshine Band 1921.

een snaren kwintet, bestaande uit een paar buurljongens en ze hadden plaatselijk zo'n succes, dat ze voor bruiloften en partijen uitgenodigd werden. De trombone als instrument fascineerde Kid in het bijzonder, vooral de manier waarop er in de brass bands mee geschoven werd, tijdens de parades, sprak hem enorm aan. New Orleans was de plaats waar hij in 1905, van zijn zuurverdiende geld, zijn eerste trombone kocht. Kort daarop hoorde een bekende barbier, met de naam Buddy Bolden, hem spelen en vroeg hem in zijn band te komen. De legendarische trompettist 'King' Buddy Bolden werd doorverwezen naar de zuster van Kid en die zei kortaf: "hoe haal je het in godsnaam in je hoofd, hij is nog een jongen"(Kid). Later is het er toch van gekomen en heeft hij van 1905-1910 bij Bolden gespeeld. In die tijd kon Kid naar andere trombonisten luisteren, die op dat moment actief waren, zoals Frankie Dusen en Zue Robertson en kreeg lessen van hen. In 1911 verhuisde de familie Ory van La Place naar New Orleans, de bruisende stad waar hij werk genoeg vond in de Cabarets van Storyville. Inmiddels was Kid uitgegroeid tot een van de meest belangrijke Jazzband leiders in 1915 en had hij, de later beroemde, Sidney Bechet en King Oliver in zijn orkest spelen. De leegloop van orkesten, na sluiting van Storyville door de autoriteiten in 1918, noopte ook Kid maatregelen te nemen om elders in de USA werk te vinden. King Oliver verhuisde naar Chicago, Jelly Roll Morton naar Californië en ook Kid ging

mengeling tussen Franse en Afrikaanse voorouders gaf bepaalde karaktertrekken, die duidelijk afweken van de Afrikaanse Amerikanen, zowel fysiek als cultureel. Kid Ory groeide op met het 'Patois' dialect; een enkele keer heeft hij dat als vocale bijdrage gebruikt, o.a. op 'Creole Song'. Als 11-jarige was Kid leider van

daar een kijkje nemen en kwam tot de conclusie, dat de tijd er rijp voor was om te proberen. Het bleek een goede beslissing te zijn, zij speelden in Los Angeles tot 1924 en - volgens het Jazz Record Book - maakte hij daar in 1921 de eerste jazzplaat met zijn Spikes Seven Pots of Pepper, 'Ory's Creole Trombone' en 'Society Blues' voor het Nordskog label (3000 A) en met zijn Sunshine Band, met zang van Roberta Dudley (3001 A), Krooked Blues bestaande uit Mutt Carey kornet, Dink Johnson klarinet, Fred Washington piano, Ed Garland bas, Ben Borders drums en natuurlijk Kid Ory trombone. Charles Edward Smith stelt, dat de latere Louis Armstrong Hot Five(1927) opname verrassend overeenkomt met de Nordskog opname. California kreeg in 1921 een jazz invasie en het was voor Kid, maar ook voor de andere orkesten niet moeilijk

aan het werk te blijven. In 1924 kreeg hij echter van zijn oude kornettist Joe Oliver te horen, dat hij maar naar Chicago moest komen, want die stad was booming!

Louis Armstrong Hot Five/Jelly Roll Morton Red Hot Peppers

Na zijn aankomst in Chicago kon Kid direct aan de slag bij Joe 'King' Oliver. Louis Armstrong was net naar New York vertrokken om bij Fletcher Henderson te gaan spelen, maar 'de King' was een nieuwe band aan het formeren, de Dixie Syncopators en Kid kon aanschuiven. Van

1924-1927 speelde hij bij King en ging veelvuldig met hem de opnamestudio in; voor het Vocalion label werden tientallen platen opgenomen, ook nu nog juweeltjes. Na een verblijf van een jaar in New York kwamen Louis Armstrong en Lil Hardin terug in Chicago en formeerden - voor studio-opnamen - de Hot Five en Hot Seven. De New Orleans jazz onderging een metamorfose, de nadruk kwam nu niet op het collectief te leggen maar op de soli, een muzikale aardverschuiving, die de jazz volledig zou veranderen. De platen sloegen in als een bom en elke jazz liefhebber heeft ze wel in de platenkast staan. In de jaren 1925-27 leefde Kid Ory praktisch in de platenstudio; in 1926 met Luis Russell's Heebie Jeebie Stompers en met Johnny Dodds New Orleans Wanderers en Lil's Hot Shots. De samenwerking met Jelly Roll Morton in 1926 resulteerde in een aantal gedenkwaardig opnamen. De Red Hot Peppers voor Bluebird opnamen kunnen rustig bijgeschreven worden in de Hall of Fame van beste jazzopnamen ooit gemaakt, ze zijn sprankelend en opwindend en hebben niets van hun schoonheid verloren. De King Oliver band ging in 1927 uit elkaar en ook Luis Russell liet Chicago achter zich liggen, maar Kid bleef een schoof aan bij Dave Peyton Symphonic Syncopators en de Chicago Vagabonds, totdat de beurscrisis van 1929 roet in het eten gooide en hij met honderden andere muzikanten op straat kwam te staan. Hij besloot om terug te gaan naar Californië, waar hij in en om Los Angeles met verschillende orkesten kon blijven spelen tot 1931, toen hij het muzikantenleven vaarwel zegde en met zijn broer een kippenfarm begon.

Kid Ory Creole Jazzband

Het leven als kippenboer eiste zoveel aandacht, dat hij het opwindende muzikanten leven bijna

Kid Ory Creole Jazzband 1944

Film New Orleans 1949

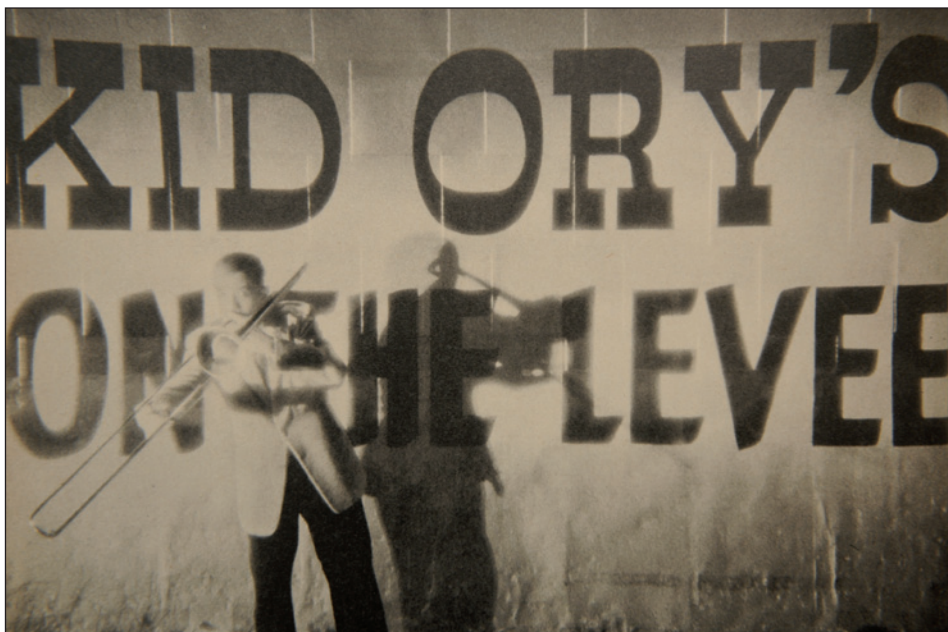
vergeten was. De plotselinge dood van zijn boer in 1938 en de hernieuwde belangstelling voor de Oude New Orleans jazz, waar zijn oude compositie 'Muskrat Ramble' gespeeld werd legde hem geen windeieren, de 'royalties' bleven binnenstromen, hij werd erdoor geïnspireerd, begon weer te componeren en startte in 1941 een nieuwe band. Verrassend was, dat hij met zijn Creole Jazzband een aantal bandleden had, die hij twintig jaar daarvoor ook in zijn Sunshine orkest had zitten. In 1942 vinden we hem terug in de Capri Club in Los Angeles, waar hij afwisselend speelt met het orkest van Barney Bigard, Ex Duke Ellington, ook uit New Orleans afkomstig. Mede door de bemoeienissen van Rudy Blesh, de jazzpromotor, kon hij optreden in San Francisco's Geary Theatre bij een Bunk Johnson concert, dat ook via de radio te horen was. Vanaf 1944 was hij iedere woensdagavond te horen in de radio show van Orson Welles. Het jaar daarop speelde hij in een show, gesponsord door Standart Oil, om American Music te promoten. Inmiddels bestond zijn orkest uit Mutt Carey/tp, Jimmy Noone/clt, Buster Wilson/pno, Ed Garland/bas, Zutty Singleton/drs, Bud Scott/gtr en natuurlijk Kid Ory. Het kon dan ook niet uitblijven,

dat hij in 1944 de platenstudio van Crescent Record in ging en enkele gedenkwaardige platen opnam: o.a. de Creole Song, South en Blues for Jimmy, een compositie die hij schreef na het overlijden van Jimmy Noone, een jaar eerder. Kid Ory, inmiddels 56 jaar, ging met zijn Creole Jazzband op 1 april 1945 spelen in de Jade Palace in Hollywood. Avond aan avond zat de tent stampvol en ook voor Decca ging hij de opnamestudio in. Hollywood kon niet achterblijven; Louis Armstrong en enkele andere grootheden uit de klassieke jazzperiode, Billie Holiday, Barney Bigard en Kid Ory gingen de filmstudio in en de film 'New Orleans' was in 1949 in de bioscopen te zien, een ontstellend knullig verhaal, maar met geweldige muziek. Louis Armstrong was met zijn Big Band gestopt en experimenteerde met zijn All Stars. Na de hernieuwde vriendschap met zijn oude vriend Kid nodigde hij hem uit om in zijn All Stars te komen spelen, maar daar had hij nog geen zin in. In de jaren vijftig van de vorige eeuw begon hij zijn eigen club in Californië, de Club Levee, van waaruit hij bleef

opereren en bleef hij platen maken voor het Good Time Jazzlabel op lp in 1955 /GTJ12008, waarop we ook George Probert van de Firehouse Five horen spelen. Een Europese tournee in 1956, waarbij ook Nederland werd aangedaan, die door de bekende criticus als Horst Lange de hemel in werd geprezen /Doctor jazz, Magazine nummer 223. Het Newport Jazz Festival werd niet overgeslagen, uitgebracht op het Verve label/Jack Teagarden/Kid Ory at Newport. En een schitterende lp Kid Ory plays W.C. Handy, Verve/711061, opgenomen in San Francisco in 1958 met Teddy Buckner op trompet. Maar ook met Henry Allen trad hij regelmatig op. De jaren zestig bleef hij nog doorspelen, maar hij was de vijf en zeventig gepasseerd, ging het wat rustiger aan doen en stopte in 1966 definitief. Hij ging in Los Angeles wonen, waar hij op 25 januari 1973 zijn ogen sloot.

Wim Keller

RETRIEVAL 79073-Annette Hanshaw 1927-1930.

Sweetheart of the Twenties was haar bijnaam en zong op een manier die men in de laat jaren twintig graag wilde horen, een bijna meisjesachtige stem, die de populaire liedjes van de dag op een intrigerende manier vertolkte. Inmiddels had ik vier lp's van haar in de kast staan (Halcyon/5-World/264-265 en Retrieval/2050) maar die dateren al weer van zo'n kleine veertig jaar geleden. Nu is er door Retrieval/Challenge label een nieuwe compilatie cd uitgebracht uit de periode dat zij actief was: 1927-1930. Had zij haar sporen verdiend met de jazz artiesten uit de jaren twintig, op die lp's staan namen als Red Nichols, Miff Mole, Joe Venuti, Eddie Lang en de belangrijkste jazzorkesten. Op deze cd hebben de 78- toeren verzamelaars diep in hun archieven gedoken en een twintigtal onbekende opnamen gevonden. Ik kon er maar enkele terugvinden die ik al had. De orkesten van The Original Memphis Five, Lou Gold and his Orchestra, Ben Selvin, Willard Robinson en Sam Lanin zijn dit keer aan de beurt om uit de vergetelheid getrokken te worden. Nummer als Wishfull and Blue, I like what You like en The Japanese Sandman, worden door Annette op haar karakteristiek manier vertolkt en vaak worden ze afgesloten met de uitroep "That's All". Het bijzonder fraai uitgevoerde boekje met een gedegen hoestekst van Chris Ellis, een uitstekende discografie met enkele afbeeldingen van originele, voor Perfect en Pa-

the'opgenomen, 78- toerenlabels zijn alleen al een genot om deze cd te kopen. Verkrijgbaar bij Timeless in Wageningen (zie de advertentie in dit blad)

Wim Keller

Jazz op reis

Een ontmoeting met de Original Prague Syncopated Orchestra.

Tijdens een reis over de vele digitale wegen van het internet ben ik een weblog tegen gekomen van Hans Koert. Onder de titel 'Keep (it) Swingin' schrijft hij wekelijks een blog in het Engels en Nederlands waarin hij zijn passie voor jazz, jazz-verbante muziek, platen verzamelen en verrassende projecten met anderen wil delen.

In zijn blog van augustus 2006 beschrijft hij een memorabel optreden van de Original Prague Syncopated Orchestra. Op 6 mei 1978 trad deze formatie op in een van de grote concertzalen van Het Turkschip in Breda tijdens het Oude Stijl Jazz Festival. Op het podium zaten acht personen, gekleed alsof ze hier waren gedropt als onderdeel van een tentoonstelling over de Roaring Twenties.

De officiële Tsjechische naam van de band is:

Originalni Prazsky Synkopicky Orchestr. Een formatie die bij de meeste mensen in het publiek tot dan toe onbekend was. Toen het concert begon was iedereen verbaasd over het typische jaren twintig geluid dat de band produceerde.

Hans herinnert zich in zijn blog nog steeds de sensatie op het moment dat het nummer 'Five Foot Two Eyes Of Blue' werd gespeeld en zanger Ondrej Havelka de eerste regels van het thema begon te zingen. Het was alsof iedereen in het publiek op hetzelfde moment dezelfde erva-

Praag 2006

Breda 1978

gebracht op het label van Jazz crooner lp (JC 068.578) en inmiddels al lang een collector's item. De band bestond – destijds – uit: Pavel Klikar dir-co-p, Thomas Velinsky tb, Frantisek Rubas cl-ss-bs, Jan Stolba cl-als, Zbynek Maly v-violophon, Jiri Gilik p, Jiri Sicha banj, Ondrej Havelka vo. De lp is uitgebracht als JAZZ CROONER vol. 11 (JC 068578).

The Original Prague Syncopated Orkest heeft later nog een aantal lp's, zoals WAM 780,065, en ook een cd uitgebracht; Jazz & Hot Dance Music 1923-1931 (Panton 81 0331).

Op de blog van Hans Koert is het nummer 'Five Foot Two Eyes Of Blue' te beluisteren.

Kort na het posten van deze blog reageerde een jazzliefhebber uit Denemarken, door een geluidsopname en een foto van de band op straat in Praag te sturen. De kleding en het kapsel is moderner geworden maar het geluid is nog onmiskenbaar roaring twenties.

<http://keepswinging.blogspot.nl/>
Hans Koert

ring kreeg. Deze muzikanten waren samen de California Ramblers in levende lijve(n), een wedergeboorte uit 1925. Het enthousiaste geschreeuw van het publiek is opgeslagen op de lp, die tijdens het optreden is opgenomen. Elke nummer dat ze speelden gaf dezelfde ervaring in de zaal. 'Sweet Henry', origineel gespeeld door Noble Sissle en Eubie Blake was ook zo'n kippenvel moment. En toen de band het nummer 'I'm not worrying' speelde was het alsof Clarence Williams in eigen persoon het podium betrad. Het enthousiasme van het publiek was overweldigend en het einde van het concert verliep nogal chaotisch. Toen bandleider Pavel Klikar het laatste nummer aankondigde accepteerde het publiek dit niet, met als gevolg dat de band nog twee of drie extra nummers moest spelen. Je kunt op de lp de wanhoop in Klikar zijn stem horen wanneer hij zegt: "Echt waar, als laatste (...)" omdat ze geen nummers meer op het repertoire hadden staan.

De manier waarop de Original Prague Syncopated Orchestra optrad was tot in detail doordacht. De kleding, de kapsels, de aankondigingen, de instrumenten en uiteraard het geluid van de band, alles was overeenkomstig de bands uit de jaren twintig. Het 1978 concert is uit-

Aart Lub

Jacintha Floris sprak met Foppe Kooistra

Hij ziet de jazz optredens meestal door de lens van zijn fototoestel: Foppe Kooistra. Vanaf zijn tiende jaar fotografeert hij. Eerst was dit met een kodakboxje van zijn vader, maar het duurde niet lang of er kwam al gauw een betere camera (Rolleicord). Het fotograferen nam een steeds grotere vlucht en al snel had Foppe de beschikking over een donkere kamer met vergrotingskoker. Het begin van een uit de hand gelopen hobby. "Mijn specialiteit is (jazz-) portretten, jubilea en andere festiviteiten en niet te vergeten treinen! Ik ben opgegroeid in Friesland en daar werd niet alleen klassieke muziek geluisterd. Begin jaren '50 was mijn vader een hele grote fan van The Ramblers. Hij stond bekend als de rode bakker van het dorp! Een dorp, voor mijn gevoel, dicht geplakt met krantenpapier, waar weinig te beleven viel. Mijn vader had veel platen van The Ramblers en zo nu en dan werd de collectie uitgebreid met jazzplaten uit de VS en die heb ik nog steeds. Op

mijn 10e verjaardag kreeg ik een zelfbouwradio (middengolf) met een triode lamp waarbij je de krant kon lezen, zo veel licht gaf de gloeidraad. Ik luisterde iedere avond stiekem naar de AFN Germany naar 'Jazz mit Joe'. Ik had inmiddels al een paar jaar pianoles, volgens de klassieke methode geleerd, maar ging toch ook proberen of ik die jazznummers kon spelen. Mijn grootste belangstelling ging en gaat nog steeds uit naar ragtime en stride piano, oud zwart (Hot Five) en oud blank (Bix Beiderbecke). Ook de Big Bands zoals Henderson, McKinney's Cotton Pickers en later Duke Ellington en Benny Goodman vond en vind ik geweldig. Al die tijd is het de melodie in de muziek, die mij het meeste aantrekt en dan vooral hoe het gebracht wordt. Nu vind ik het spannend om te horen hoe de huidige jazzbands deze oude jazzsongs opnieuw arrangeren dan wel hoe erop geïmproviseerd wordt. Het moet goed klinken, spannend zijn en vooral niet vals. In het begin vond ik eigenlijk alles geweldig, maar je wordt steeds kritischer. Zo'n tien jaar geleden heb ik mijn archief aan (vooral eigen) geluidsoptnamen uitgezocht en opgeruimd en er bleef verdomd weinig over. Alleen heb ik veel van de uitzendingen van Pim Gras bewaard. Mijn eigen pianospel heb ik nog mogen uitoefenen in een schoolbandje op de HBS in Leeuwarden. We speelden dixieland en skiffle. Het was niet echt goed, maar er kon op gedanst worden. Ik had nog steeds pianoles, maar kreeg telkens op mijn kop, omdat ik gesyncopeerd speelde. Jazz was not done in die tijd, maar bleef wel trekken. Toen ik na mijn studie naar Breda verhuisde, was net de Roaring Twenties Club opgericht en al snel volgde in 1971 het Oude Stijl Jazzfestival Breda. Halverwege de jaren '70 verhuisde ik naar Leiden en kwam via de Wassenaarse Jazz Club in aanraking met een hoop gelijkgestemde mensen. Binnen de kortste keren was ik vaste bezoeker bij Dr.Jazz en via die kanalen kwam ik ook bij het Enkhuizer festival terecht. Ik had al de nodige Enkhuizer bands gehoord bij optredens elders in den lande en wist dat dit goed was. Al die jaren heb ik dan ook geen één keer spijt gehad dat ik er was. Ik heb veel jazz gefotografeerd en doe dit nog steeds bij de jazzfestivals in Breda en in Enkhuizen en andere jazzfestiviteiten zoals bij enkele jazzclubs. Gemiddeld maak ik zo'n 2000 digitale foto's in een festivalweekend. Met het programma boekje in de hand, schoenen met stalen neuzen aan mijn voeten én een jazzvouwfiets ga ik de hele stad door en het lukt mij altijd wel om vooraan te komen staan."

Bier proeven en met stokjes eten

Foppe is niet alleen de fotograaf van vele jazzevenementen in Nederland, maar ook buiten ons

Special trick

landje is hij bekend. “Op het festival in Breda ben ik bevriend geraakt met een aantal Japanse bezoekers. Die wilden graag foto’s van mij hebben. Tevens vroegen ze mij of ik naar Japan wilde komen om daar het Kobe Jazz Street festival te bezoeken. Dat heb ik twee keer gedaan, in 2006 en in 2008. Japanners maken zelf ook heel veel foto’s, maar dat zijn foto’s waar zo veel mogelijk mensen op te zien zijn. Ik ben zelf meer van de portretten. Ik liep daar ook wel eens het podium op om foto’s te maken en dan val je toch wel op met je blonde kop. Het festival speelde zich daar voornamelijk binnen af, hoewel er ook een streetparade was. De band die hieraan meedeed was van de plaatselijke brandweer en de Tigerrag was geloof ik zo’n beetje het enige nummer dat ze kenden. Dit speelden ze in een marstempo en ze liepen daarbij zo snel, dat je dacht: “die zie je nooit meer terug”. Ze konden ook nog heel goed jongleren. Het publiek luistert bij de concerten ademloos en uit zich zelden enthousiast. Als er gespeeld wordt is de bar ook niet open, zodat er opperste concentratie is. Bij een van de locaties zag ik een bierbrouwketel en dat trok niet alleen mijn aandacht maar ook die van mijn goede vriend en jazzmusicus Engelbert Wrobel. Hij bracht zijn instrument vlug weg en kwam meteen weer terug om te kunnen proeven. We konden er vier soorten proeven en terwijl we daar druk mee bezig waren, werd hij gezocht want hij moest optreden. Uiteraard hebben we óók met de groep buitenlanders met stokjes gegeten en als je dat niet kunt, blijft het lachen. Ik had er gelukkig van tevoren thuis wel op geoeft!” Naast de herinneringen aan zijn buitenlandse avontuur, kijkt Foppe ook met plezier terug op de festivals in Breda en Enkhuizen.”Denk dat het het derde festival van Breda was, vooral een regenfestival. C&A sponsorde de gastvrouwen en tijdens de streetparade vluchtten dan ook alle looporkestjes de winkel in en speelden op de roltrap en op alle afdelingen. Het was natuurlijk meteen ontzettend druk en nadien werd bekend dat er nog nooit zoveel gestolen was....”

Op de voorste rij

De, sinds een paar jaar, officiële hoffotograaf van het Enkhuizer jazzfestival, die volgens zijn vrouw kijkt met zijn camera, is ooit ook eens in de Leidse jazzclub geweest. “Ik ben hier één keer geweest en daar is het bij gebleven. Ik vond hier niet datgene wat ik in een jazzclub waardeer. Het publiek in de verschillende jazzclubs varieert nogal in de beleving van de jazzmuziek. In Sassenheim is het een echte luisterclub, wat ik persoonlijk heel fijn vind ook al omdat daar heel veel toporkesten langskomen. Laatst waren daar nog de Chicago Stompers uit Milaan. In Enkhuizen is het heel gemoedelijk, net als in Delft bij The Five. In Breda daarentegen is het vaak een ontegenelijk geklets achter in de zaal, wat ik zelf heel jammer vind. Want ook daar spelen hele goede bands. Tja en dan is er natuurlijk maar één remedie en dat is door op de voorste rij te gaan zitten, dan kun je trouwens ook nog beter fotograferen. Een tip van mij voor de diverse jazzclubs is, om vaker de samenwerking aan te gaan met collega jazzclubs. Op die manier kun je misschien eens een goede band uit het buitenland halen en die op verschillende locaties laten optreden. De kosten als vervoer en logies kun je dan samen delen. In Gorkum en Sassenheim doen ze dit ook vaak. Ik ben als jazzliefhebber best bereid om dan € 10,- tot € 15,- meer te betalen als dat dan zou moeten. Beperk concerten tot zo’n drie uur; maak er drie sets van 40-45 minuten van. Vaak verwatert het aan het einde, als het langer duurt. En soms moet je proberen om iets heel aparts neer te zetten. Dat deed de voorzitter van de Classic Jazz Concert Club in Sassenheim in april j.l.. In het Louwman Museum in Den Haag werd in de mooie theaterzaal een jazzconcert gegeven. Jazzmuziek uit de jaren twintig van de vorige eeuw, met een link naar auto’s uit diezelfde periode. De Chicago Stompers waren hier speciaal voor overgevlogen vanuit Milaan. Zij waren twee keer in de zaal te beluisteren. De derde set was op het binnenplein van het museum. Daar waren terrasjes met, o.a. een oude garage, een showroom én ook de

Yvonne Lewin vaudeville Breda

prachtige auto waarin Al Capone uit Chicago in diezelfde jaren twintig placht te rijden! Uiteraard was dit allemaal flink gesponsord, want het zal heel wat gekost hebben. Maar met elkaar was het echt geweldig.”

Ook de jazzclub Roaring Twenties Club was favoriet bij Foppe, maar helaas bestaat die niet meer. Naast de Wassenaarse Jazz Club was dit een van de eerste clubs waar hij geregeld kwam en waar de gekke voorvallen nog goed in zijn geheugen staan. Veel plezier heeft hij gehad bij de vaudeville avonden, gebaseerd op improvisatie.

“Een goede vriendin van me, Yvonne Lewin, deed een keer een striptease act als een soort mevrouw De Bok. Er was afgesproken dat ze van het podium af zou worden gehaald als ze in een soort badpak stond, maar....dat gebeurde dus niet. De muziek bleef spelen en Yvonne wist niet wat ze moest doen. Hilarisch, want ze lieten haar gewoon staan.”

Joep Peeters was ook een graag geziene gast in bovengenoemde club. “Hele conferences hield hij hier als spreekstalmeester, tijdens optredens van de Original Victoria Band. Heel Breda ging over de hekel. Zo kon hij een keer heel uitgebreid vertellen over hoe hij bij Van Wijck, een bekende ijzerwaren zaak in Breda, ooit eens kippengaas ging kopen. Die zaak is heel uitgebreid, echt zo’n ouderwetse winkel waar alle schroefjes en moertjes die je maar kunt bedenken te koop zijn. Joep vertelde uitgebreid hoe Jan van Wijck de rol kippengaas uitrolt op straat en precies uitmeet aan de tegels hoeveel hij moet afknippen. Maar je ziet het voor je, zodra hij terugloopt rolt de hele rol gelijk weer op en de auto’s langs het trottoir, ondertussen, onder de krasen. Joep had op dat moment gewoon een one-man show tijdens het optreden. Geweldig.”

Met je neus in de jazzpoes

Jazz en fotografie zijn twee hobby’s in één klap! Foppe hoopt dit nog heel lang te kunnen uitoefenen. En Enkhuizen heeft, wat dat betreft, een mooi plekje in zijn hart. “Ik ga gemiddeld twee tot drie keer per maand naar live optredens en ik probeer ook altijd de Sgt. Pepper’s Jazzclub hierin mee te nemen. Het festival hebben we net weer gehad en dat hoort er voor mij ook altijd bij. Ik heb hier vele locaties meegemaakt en de jazzpoezen van vroeger staan mij nog goed voor de geest. Ik zat een keer met Jan Jaap Kroeb aan de koffie met jazzpoes, toen hij vroeg of ik niet iets

vreemds rook aan die jazzpoes. Ik rook eraan en meteen werd mijn snuifder door hem in de slagroom gedrukt.” Naast jazzmuziek luistert Foppe ook graag naar klassieke muziek. “Ik heb een voorkeur voor Beethoven, Bruckner, Prokofjev, Brahms, Mendelssohn en Mahler, om er eens een paar te noemen. Geen Mozart, dat is voor mij te ‘flodderige’ muziek. Als orkest ben ik gecharmeerd van het Koninklijk Concertgebouw Orkest en het Berliner Philharmoniker. Die laatste heb ik nog nooit live gehoord, maar wie weet komt dat er nog eens van. Ik moet me nu behelpen met cd’s en satellietradio en -tv. Maar, zowel bij jazz als bij klassieke muziek, geniet je het beste als je er live bij bent. De sfeer en de gezonde spanning die er in al deze muziek zit, is niet echt via geluidsdragers over te brengen. Met de foto’s die ik maak, probeer ik ook een impressie van het optreden neer te zetten. Met elkaar is dat gewoon genieten!”

En wij hopen, als redactie, nog lang te mogen genieten van de mooie foto’s van Foppe.

Jacintha Floris